

Gw, art. 8:77 lid 2 Awb en art. 6 EVRM dat zij adequaat gemotiveerd is?

2. Appellant zal tevreden zijn met het oordeel dat zijn beroep bij de rechtbank wel ontvankelijk is omdat hij wel belang heeft bij een beoordeling van zijn beroep, omdat de onderzoeken hem geld hebben gekost. Als het zo simpel is, rijst de vraag waarom de Rotterdamse rechter dat niet heeft gezien en of hij nu weet hoe hij het voortaan beter moet doen. Of was het een evidente misslag?

3. Appellant zal minder tevreden zijn met de motivering van het oordeel dat wat hij naar voren heeft gebracht, onvoldoende is om het mutatie rapport voor onjuist te houden.

De Afdeling neemt allereerst aan dat de feiten in dat rapport juist zijn vastgesteld. Het hangt er natuurlijk van af of appellant die feiten vaststelling serieus heeft bestreden. Zo ja, dan zal hij de motivering van dit oordeel begrijpelijkerwijs niet als adequaat beschouwen.

Vervolgens oordeelt de Afdeling dat het CBR op basis van die feiten een vermoeden van ongeschiktheid 'mocht aannemen'. Hoe indringend of juist niet indringend de toetsing van die aanname is geweest, blijft onduidelijk. Is hier beleids- of beoordelingsruimte aangenomen, blijkend uit 'mocht'? Was de ongeschiktheid evident?

4. Deze mondelinge uitspraak bevat eigenlijk twee keer een *njet*. Een *njet* tegen de Rotterdamse rechter die het kennelijk helemaal verkeerd had gezien, en een *njet* tegen appellant die kennelijk helemaal geen zaak had. Motto voor beiden: wegwezen!

5. De buitenstaander voor wie deze uitspraak ook op rechtspraak.nl wordt gepubliceerd, heeft helemaal het nakijken. Of recht is gedaan, valt zo niet te controleren. De rechtsvervreemding van appellant lijkt mij echter het grootste probleem.

L.J.A. Damen

AB 2018/421

AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

10 oktober 2018, nr. 201707288/1/A1

(Mr. D.A.C. Slump)

m.nt. J. Wieland*

Art 1:2, 1:3 lid 3 Awb

BA 2018/309

ECLI:NL:RVS:2018:3292

Concurrentiebelang niet rechtstreeks betrokken bij verzoek om handhaving gezien aard en gevolg besluitvorming.

Niet in geschil is dat de Kaasboerderij werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de overige exploitanten van minicampings in de gemeente Veere en dus een concurrent is van die exploitanten. De Kaasboerderij is uit hoofde van het zijn van concurrent echter niet zonder meer belanghebbende bij elk besluit dat haar concurrenten betreft. Dat is alleen het geval als haar belang rechtstreeks is betrokken bij dat besluit of in dit geval bij het nog te nemen besluit. Of dat het geval is, hangt af van de aard van het (te nemen) besluit en de gevolgen die de Kaasboerderij daarvan ondervindt. (...) De Afdeling constateert dat in het handhavingsverzoek van 7 november 2016, anders dan met de aanduiding dat dit verzoek ziet op het in strijd met het bestemmingsplan buiten het bouwvlak plaatsen van bouwwerken op minicampings gelegen in de gemeente Veere, niet is geconcretiseerd om welke minicampings het daarbij zou gaan of van welke concrete overtredingen sprake was. In de brief van 9 januari 2017 heeft de Kaasboerderij weliswaar een dertigtal minicampings bij naam genoemd, maar daarbij is nog immer niet aangegeven tegen welke concrete strijdigheden met het bestemmingsplan zij handhavend optreden verlangt. Evenmin heeft de Kaasboerderij daarmee duidelijk gemaakt op welke wijze haar concurrentiebelang is betrokken bij het te nemen besluit op het handhavingsverzoek. De Afdeling is dan ook van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat de Kaasboerderij door het te nemen besluit rechtstreeks in haar belang wordt geraakt.

Uitspraak op het hoger beroep van appellant (hierna: de Kaasboerderij), te Meliskerke, gemeente Veere, tegen de uitspraak van de Recht-

* J. Wieland is advocaat te Amsterdam. Tot 1 juni 2018 was hij werkzaam bij de directie bestuursrechtspreek van de Raad van State. Hij is op geen enkele wijze betrokken geweest bij deze uitspraak.

bank Zeeland-West-Brabant van 22 augustus 2017 in 17/390 in het geding tussen:

De Kaasboerderij,
en

Het college van burgemeester en wethouders van Veere.

Procesverloop

Bij brief van 7 november 2016 heeft de Kaasboerderij het college verzocht om handhavend op te treden tegen het in strijd met het bestemmingsplan buiten het bouwvlak plaatsen van bouwwerken op minicampings gelegen in de gemeente Veere.

Bij brief van 9 januari 2017 heeft de Kaasboerderij het college in gebreke gesteld vanwege het niet tijdig beslissen op dit handhavingsverzoek.

Bij uitspraak van 22 augustus 2017 heeft de rechtbank zich onbevoegd verklaard van het door de Kaasboerderij tegen het niet tijdig nemen van een handhavingsbesluit ingestelde beroep kennis te nemen. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft de Kaasboerderij hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uitzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 augustus 2018, waar de Kaasboerderij, vertegenwoordigd door gemachtigde, en het college, vertegenwoordigd door mr. L.A. Kaan, zijn verschenen.

Overwegingen

1. De Kaasboerderij exploiteert een minicamping op het perceel aan de locatie te Meliskerke, gemeente Veere.

Bij brief van 7 november 2016 heeft de Kaasboerderij het college verzocht om handhavend op te treden tegen het in strijd met het bestemmingsplan buiten het bouwvlak plaatsen van bouwwerken op minicampings gelegen in de gemeente Veere, zonder daarbij te specificeren op welke minicampings daarmee werd bedoeld.

Bij brief van 9 januari 2017 heeft de Kaasboerderij het college in gebreke gesteld vanwege het niet tijdig beslissen op dit handhavingsverzoek. In deze brief is tevens aangegeven dat het handhavingsverzoek in ieder geval betrekking heeft op een dertigtal in een bijlage bij de brief genoemde minicampings.

Bij brief van 12 januari 2017 heeft de Kaasboerderij beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van het gevraagde handhavingsbesluit.

Bij brief van 14 februari 2017 heeft het college de Kaasboerderij medegedeeld dat het handhavend optreden tegen minicampings binnen de gemeente Veere in algemene zin, dan wel tegen het specifiek genoemde dertigtal minicampings, een algemeen belang betreft en niet een specifiek belang van de Kaasboerderij, zodat deze niet als belanghebbenden in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan worden aangemerkt. Daarmee is evenmin sprake van een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb waarop een besluit dient te worden genomen.

Bij uitspraak van 22 augustus 2017 heeft de rechtbank zich onbevoegd verklaard van het ingestelde beroep kennis te nemen. Daartoe heeft zij overwogen dat de Kaasboerderij niet kan worden aangemerkt als belanghebbende, het handhavingsverzoek derhalve geen aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb betrof, en dat het verzoek niet gericht was op het verkrijgen van een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid. Daarmee deed zich geen met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit of met een besluit gelijk te stellen schriftelijke weigering een besluit te nemen voor. Nu op grond van artikel 8:1 slechts beroep kan worden ingesteld tegen een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, heeft de rechtbank zich niet bevoegd geacht om van het beroep kennis te nemen.

2. De rechtbank heeft voor haar oordeel dat de Kaasboerderij niet als belanghebbende kan worden aangemerkt van belang geacht dat voor het aannemen van een eigen, concreet actueel en voldoende objectief bepaald belang bij een gevraagd besluit om handhavend op te treden het noodzakelijk is dat door de verzoeker concreet wordt gemaakt welke vermoedens er zijn van een mogelijke overtreding waartegen handhavend moet worden opgetreden en dat de Kaasboerderij daarin niet is geslaagd. Ter zitting in beroep heeft de Kaasboerderij weliswaar toegelicht dat het hen specifiek gaat om het plaatsen van kampeermiddelen buiten het bouwvlak op andere minicampings, ten gevolge waarvan sprake is van oneigenlijke concurrentie, maar zij heeft in de brief van 9 januari 2017, noch anderszins concreet aangegeven dat er op bedoelde minicampings daadwerkelijk sprake is van buiten het bouwvlak geplaatste kampeermiddelen. Het willekeurig noemen van een dertigtal minicampings is volgens de rechtbank onvoldoende om een eigen, concreet actueel en voldoende objectief bepaald belang bij een gevraagd besluit om handhavend op te treden aan te nemen.

3. In hoger beroep betoogt de Kaasboerderij dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij niet als belanghebbende in de zin van arti-

kel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aange-merkt. Daartoe stelt zij dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij onvoldoende heeft geconcretiseerd in hoeverre daadwerkelijk sprake was van buiten het bouwvlak geplaatste kampeermiddelen op de minicampings waarop het handhavingsverzoek betrekking had. Daarmee heeft de rechtbank onvoldoende oog gehad voor hun concurrentiebelang dat is gemoed bij handhavend optreden tegen bedoelde minicampings, zo meent de Kaasboerderij.

4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 28 januari 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:183)) is degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij een besluit belanghebbende.

Verder heeft de Afdeling eerder overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 5 oktober 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2648)) dat een onderneming slechts een concurrentiebelang heeft als zij in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment bedrijfsactiviteiten ontplooit als waarin de bedrijfsactiviteiten van haar concurrent plaatsvinden.

Niet in geschil is dat de Kaasboerderij werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de overige exploitanten van minicampings in de gemeente Veere en dus een concurrent is van die exploitanten. De Kaasboerderij is uit hoofde van het zijn van concurrent echter niet zonder meer belanghebbende bij elk besluit dat haar concurrenten betreft. Dat is alleen het geval als haar belang rechtstreeks is betrokken bij dat besluit of in dit geval bij het nog te nemen besluit. Of dat het geval is, hangt af van de aard van het (te nemen) besluit en de gevolgen die de Kaasboerderij daarvan ondervindt.

5. De Afdeling constateert dat in het handhavingsverzoek van 7 november 2016, anders dan met de aanduiding dat dit verzoek ziet op het in strijd met het bestemmingsplan buiten het bouwvlak plaatsen van bouwwerken op minicampings gelegen in de gemeente Veere, niet is geconcretiseerd om welke minicampings het daarbij zou gaan of van welke concrete overtredingen sprake was. In de brief van 9 januari 2017 heeft de Kaasboerderij weliswaar een dertigtal minicampings bij naam genoemd, maar daarbij is nog immer niet aangegeven tegen welke concrete strijdigheden met het bestemmingsplan zij handhavend optreden verlangt. Evenmin heeft de Kaasboerderij daarmee duidelijk gemaakt op welke wijze haar concurrentiebelang is betrokken bij het te nemen besluit op het handhavingsverzoek. De Afdeling is dan ook van oordeel dat niet aannemelijk is gemaakt dat de Kaasboerderij door het te nemen besluit rechtstreeks in haar belang wordt geraakt.

Nu niet is gebleken dat de Kaasboerderij door het te nemen besluit rechtstreeks in haar belang wordt geraakt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat zij niet als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt en heeft het college terecht het handhavingsverzoek niet opgevat als een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb.

De beroepsgrond faalt.

6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

1. Het is oorlog op Walcheren. In de gemeente Veere bevinden zich ruim 160 minicampings en de concurrentie is kennelijk moordend, want deze uitspraak betreft al weer het derde onderlinge handhavingsverzoek dat de Afdeling in 2018 heeft behandeld. Op de website van de Raad van State is bovendien te zien dat ook in voorafgaande jaren diverse malen door Veerse minicampings is geprocedeerd bij de Afdeling. De hier opgenomen veldslag is een signalering waard, omdat daarin nog eens wordt bevestigd dat bij de beoordeling van de belanghebbendheid van concurrenten in het bestuursrecht de 'gevolgen van enige betekenis'-benadering wordt doorgezet. Hierna zal ik in punt 2 de casus schetsen. In de punten 3 en 4 volgt een bespreking van het oordeel van de Afdeling over de belanghebbendheid in deze zaak. Ik sluit af met een conclusie in punt 5.

2. Waar gaat het in deze zaak om? De Kaasboerderij exploiteert een minicamping in Meliskerke, gemeente Veere. Zij heeft op 7 november 2016 het college van de gemeente Veere verzocht om handhavend op te treden tegen het in strijd met het bestemmingsplan buiten het bouwvlak plaatsen van bouwwerken op minicampings gelegen in de gemeente Veere. De Kaasboerderij heeft daarbij nagelaten te specificeren om welke minicampings het gaat. Bij brief van 9 januari 2017 heeft de Kaasboerderij het college in gebreke gesteld vanwege het niet tijdig beslissen op haar handhavingsverzoek. Daarbij is tevens aangegeven dat het handhavingsverzoek in ieder geval betrekking heeft op een dertigtal in een bijlage bij de brief genoemde minicampings. Bij brief van 14 februari 2017 heeft het college de

Kaasboerderij meedeeld dat handhavend optreden tegen minicampings in de gemeente Veere een algemeen belang betreft en niet een specifiek belang van de Kaasboerderij, zodat zij niet als belanghebbende kan worden aangemerkt. Er is dus ook geen sprake van een aanvraag waarop een besluit dient te worden genomen, aldus het college. De rechtbank heeft zich vervolgens onbevoegd verklaard om van het beroep van de Kaasboerderij kennis te nemen, omdat de Kaasboerderij geen belanghebbende was bij het handhavingsverzoek en de reactie daarop dus geen besluit is. In hoger beroep komt de Kaasboerderij op tegen het oordeel van de rechtbank dat zij niet als belanghebbende kan worden aangemerkt.

3. De Afdeling begint met de sinds jaar en dag geldende standaardoverweging dat degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij een besluit, belanghebbende is. Dit criterium zegt op zichzelf niet zoveel, omdat alleen gezegd is dat een concurrentiebelang rechtstreeks bij een besluit betrokken kan zijn, maar niet *wanneer* dit het geval is. Gaat het om een verzoek om handhaving, zoals ook in de hier afgedrukte uitspraak aan de orde is, dan is volgens vaste rechtspraak van de Afdeling en het CbB het concurrentiebelang van een ondernemer rechtstreeks daarbij betrokken, wanneer hij activiteiten ontplooit binnen hetzelfde marktsegment en verzorgingsgebied als de ondernemer jegens wie om handhaving wordt verzocht (bijvoorbeeld ABRvS 26 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2834, r.o. 3.1; ABRvS 20 januari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:91, r.o. 4; CbB 5 november 2015, ECLI:NL:CBB:2015:369, r.o. 4.2; en CbB 31 mei 2013, ECLI:NL:CBB:2013:CA1615, r.o. 8.1, AB 2013/246, m.nt. H.D. Tolsma). Ook de door de Afdeling genoemde uitspraak van 5 oktober 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2648) gaat daar vanuit. De Afdeling overwoog in die uitspraak immers:

“Zoals de rechtbank heeft overwogen is volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling degene wiens concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij een besluit, belanghebbende. In deze zaak betekent dat dat Pottendijk *belanghebbende is indien zij in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment werkzaam is als de stichting.*”

Hierin ligt een categorale benadering van het belanghebbendebegrip besloten. Zodra ondernemingen werkzaam zijn in hetzelfde marktsegment en verzorgingsgebied zijn ze concurrenten van elkaar en wordt automatisch aangenomen dat hun concurrentiebelangen rechtstreeks zijn betrokken bij verzoeken om handhaving jegens elkaar.

4. Opmerkelijk is dat de Afdeling in de hierboven afgedrukte uitspraak (en overigens ook al in de uitspraak van 20 juni 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2001,

AB 2018/287, m.nt. J. Wieland) een iets andere draai geeft aan de eerdere uitspraak van 5 oktober 2016. De Afdeling overweegt nu dat daaruit volgt dat:

“een onderneming slechts een *concurrentiebelang* heeft als zij in hetzelfde verzorgingsgebied en marktsegment bedrijfsactiviteiten ontplooit als waarin de bedrijfsactiviteiten van haar concurrent plaatsvinden.”

Anders gesteld, ondernemers die werkzaam zijn in hetzelfde marktsegment en verzorgingsgebied zijn concurrenten van elkaar. De Afdeling zet echter – anders dan in de uitspraak van 5 oktober 2016 – niet meer de vervolgstap dat dit ook betekent dat het concurrentiebelang rechtstreeks is betrokken bij het handhavingsverzoek. Die ‘knip’, werd ook al in de uitspraak van 20 juni 2018 gemaakt. De Afdeling oordeelt in de hierboven afgedrukte uitspraak dat niet in geschil is dat de Kaasboerderij werkzaam is in hetzelfde marktsegment en hetzelfde verzorgingsgebied als de overige exploitanten van minicampings in de gemeente Veere en dus een concurrent is van die exploitanten. Wat daarna volgt is interessant. De Afdeling overweegt dat de Kaasboerderij uit hoofde van het zijn van concurrent *niet zonder meer* belanghebbende is bij elk besluit dat haar concurrenten betreft. Geen categorale benadering dus. De Kaasboerderij kan alleen als belanghebbende worden aangemerkt als haar belang rechtstreeks is betrokken bij het besluit. Of dit het geval is, hangt af van de aard van het (te nemen) besluit en de gevolgen die de Kaasboerderij daarvan ondervindt. Hier wordt duidelijk dat het zijn van concurrent niet meer voldoende is om een rechtstreeks betrokken belang te hebben. Daar is meer voor nodig. Het besluit moet gevolgen van enige betekenis hebben, wil sprake zijn van een rechtstreeks betrokken belang. In dit geval waren die gevolgen er kennelijk niet. De Afdeling oordeelt immers dat de Kaasboerderij weliswaar een dertigtal minicampings heeft genoemd waartegen zij om handhaving verzoekt, maar niet heeft aangegeven tegen welke concrete strijdigheden met het bestemmingsplan zij handhavend optreden verlangt. Het handhavingsverzoek was met andere woorden onvoldoende concreet om te kunnen beoordelen of de Kaasboerderij door de gestelde overtreding in haar concurrentiebelang wordt getroffen en dus een rechtstreeks belang heeft bij handhaving.

5. In de hier afgedrukte uitspraak gebruikt de Afdeling exact dezelfde bewoordingen als in de eerder door mij geannoteerde uitspraak van 20 juni 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2001, AB 2018/287. Hiermee bevestigt deze – wederom enkelvoudige – uitspraak dat de ontwikkeling, waarbij in het kader van de beoordeling van de belanghebbendheid door de bestuursrechter wordt onderzocht of het

voorzittende besluit 'gevolgen van enige betekenis' (vgl. ABRvS 16 maart 2016, ECLI:NL:RVS:2016:737, r.o. 18.2, AB 2016/256, m.nt. H.D. Tolsma en ABRvS 23 augustus 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2271, r.o. 3.2, AB 2017/348, m.nt. H.D. Tolsma) heeft voor betrokkene, zich ook doorzet in de concurrentenrecht-spraak. In het verleden was de toegang van concurrenten tot de bestuursrechter zeer ruim. Een ondernemer werd op grond van zijn concurrentiepositie automatisch aangemerkt als belanghebbende bij een aan een andere onderneming gericht besluit wanneer zij beide actief waren in hetzelfde marktsegment en verzorgingsgebied. De hier afgedrukte uitspraak laat opnieuw zien dat deze categorale benadering steeds vaker wordt losgelaten en de bestuursrechter zich een oordeel vormt over de vraag of een concurrent daadwerkelijk feitelijke gevolgen van een besluit ondervindt. Op zichzelf ben ik niet ongelukkig met deze ontwikkeling, omdat op deze manier de kring van belanghebbenden beheersbaar blijft en concurrenten die slechts een (zeer) ver verwijderd belang hebben de bestuursrechtelijke procedure niet onnodig belasten. Een correctie, zoals de Afdeling die nu toepast, vind ik daarbij passen.

J. Wieland

AB 2018/422

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

10 oktober 2018, nr. 201709811/1/A2
(Mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen)
m.nt. A.C. Hendriks

Art. 9 Wet BIG; Registratiebesluit BIG

ECLI:NL:RVS:2018:3268

Een arts met berisping kan niet opkomen tegen de categorieomschrijving in het BIG-register.

Het betoog van appellant komt er hoofdzakelijk op neer dat hij het niet eens is met de uitspraak van het CTG en de gang van zaken in die procedure. Die uitspraak is echter in hoogste tuchtrechterlijke instantie geweest. Zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, is de minister niet bevoegd om de tuchtrechtelijke uitspraak inhoudelijk te beoordelen en zo nodig de categorieomschrijving op andere wijze in het BIG-register aan te tekenen zoals het CTG heeft vermeld. De minister is op grond van art. 9 Wet BIG gehouden om de opgelegde maatregel en de aard van het vergrijp dat tot de aantekening heeft geleid in het register aan te tekenen zoals het CTG dat aan de minister heeft gemeld. Daarmee heeft de minister ook niet de vrijheid om rekening te houden met

de gevolgen die een aantekening van een maatregel en/of vermelding van de aard van het vergrijp in het BIG-register met zich brengen.

Voor zover de minister zich op het standpunt heeft gesteld dat hij het bestendig beleid hanteert om bij het overnemen van de aard van het vergrijp altijd te toetsen of de categorieomschrijving niet evident onjuist is gekwalificeerd, impliceert dit niet dat de minister, zoals appellant wel lijkt voor te staan, een inhoudelijk oordeel geeft over de kwalificatie. Het beleid voorziet enkel in een controle op hoofdlijnen of de categorieomschrijvingen overeenstemmen met hetgeen in de uitspraak van het CTG is overwogen met als doel om te voorkomen dat evidente verschrijvingen op het formulier aanbieding beslissing CTG aan BIG-register in het register worden overgenomen. Dat betekent dat de minister niet zelf bevoegd is om een andere categorieomschrijving van de aard van het vergrijp in het BIG-register te vermelden. Nu in dit geval de categorieomschrijvingen van de aard van het vergrijp hun grondslag vinden in de uitspraak van het CTG, is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat van evident onjuiste categorieomschrijvingen als vorenbedoeld geen sprake is.

Uitspraak op het hoger beroep van:

Appellant,
tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 9 november 2017 in 17/440 in het geding tussen:
Appellant,
en
De Minister voor Medische Zorg.

Procesverloop

Bij besluit van 11 juli 2016 heeft de minister de aan appellant door het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (hierna: CTG) opgelegde berisping per 7 juli 2016 aangetekend in het BIG-register.

Bij besluit van 7 december 2016 heeft de minister het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 9 november 2017 heeft de rechtbank het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; red.).

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

De minister heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 augustus 2018, waar appellant, vergezeld